

Wyrok z dnia 17 lutego 1998 r.

I PKN 523/97

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski, Sędziowie SN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Zbigniew Myszkowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 1998 r. sprawy z powództwa Ryszarda K. przeciwko H.C.W.O. w W. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 15 maja 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 6 stycznia 1997 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy dla Warszawy Pragi przywrócił powoda Ryszarda K. do pracy w H.C.W.O. w W. Zasądził 8.640 zł wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, zasądził 743 zł wynagrodzenia za pracę w okresie od dnia 1 do dnia 8 sierpnia 1995 r., zasądził 3.388,24 zł odszkodowania za wydanie niewłaściwej opinii i nakazał jej zniszczenie, umorzył postępowanie w sprawie o sprostowanie świadectwa pracy i oddalił powództwo o ekwiwalent pieniężny za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy jako przedwczesne.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony łączyła ustna umowa o pracę nazwana w piśmie stwierdzającym jej wygaśnięcie umową na okres wstępny 3 miesięcy, a w istocie będąca umową o pracę na okres próbny, która wobec dopuszczenia powoda do pracy po dacie, do której miała trwać przekształciła się w umowę o pracę na czas nieokreślony, zaś z dniem 8 sierpnia 1995 r. powoda nie dopuszczono do pracy, a wobec wydania mu niewłaściwej opinii - nie mógł on znaleźć zatrudnienia.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 15 maja 1997 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego, dzieląc jego ustalenia.

Kasacja pozwanego zarzuca wyrokowi Sądu Wojewódzkiego naruszenie

prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 52 KP oraz art. 99 i 100 KP w brzmieniu sprzed nowelizacji w 1996 r.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna. Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią przepisu art. 393¹¹ KPC rozpatruje sprawę w granicach kasacji, biorąc jedynie z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie postępowanie przed Sądami obu instancji nie było dotknięte nieważnością Sąd Najwyższy nie dopatruje się naruszenia przez Sąd II instancji wskazanych przepisów prawa materialnego. Wprawdzie Sąd Najwyższy nie akceptuje postępowania powoda, naruszającego lojalność wobec przełożonych, jednakże jednocześnie należy zauważyć, że pozwany dopuścił się przy zatrudnianiu powoda ewidentnego naruszenia szeregu przepisów Kodeksu pracy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 2 czerwca 1996 r.), a mianowicie nie zawarł umowy o pracę na piśmie (art. 29 KP), nie określił rodzaju umowy, rodzaju pracy, terminu jej rozpoczęcia (i zakończenia), dopiero w piśmie rezygnującym z dalszego zatrudnienia nazwał ją umową na okres wstępny - który to rodzaj umowy skreślony został już w 1989 r. ustawą z dnia 7 kwietnia 1989 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 20, poz. 107). Następnie twierdził, że zawarł umowę o pracę na okres próbny; tolerował zatrudnianie powoda mimo upływu okresu próbnego, przez co przez czynności dorozumiane, nawiązała się umowa o pracę na czas nieokreślony. Dla jej rozwiązania, czy to za wypowiedzeniem, czy też bez wypowiedzenia koniecznym było więc złożenie stosownego oświadczenia woli na piśmie (art. 30 § 3 KP), czego pozwany zaniebował.

Nie może zatem skutecznie kasacja powoływać się na naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 KP, skoro strona pozwana przez cały czas trwania procesu stoi na stanowisku, że umowa o pracę na okres próbny rozwiązała się z upływem terminu. Nie jest możliwym zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 KP wobec osoby, która już nie jest pracownikiem. Okoliczność, że powód nie przestał być pracownikiem, gdyż przez czynności dorozumiane (dopuszczenie do pracy po wyekspirowaniu umowy na okres próbny), została dopiero ustalona przez Sąd II instancji. Bez znaczenia dla oceny tego za-

rzutu kasacji jest, iż postępowanie powoda mogłoby być oceniane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, a więc nie powinien on być przywrócony do pracy. Kasacja bowiem nie zarzuca ani naruszenia art. 8 KP, ani art. 11 KP, (że brak było woli pozwanego dalszego zatrudnienia powoda i pod nieobecność przełożonego w istocie on sam zdecydował o kontynuowaniu pracy).

Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację w jej granicach nie może zastępować strony w jej działaniu i doszukiwać się podstaw kasacji nie wskazanych przez nią.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy doszedł go przekonania, że kasacja nie znajduje usprawiedliwionych podstaw i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====